

Του **Δημήτρη Αργυρού**

Στο antarsya-iaa.blogspot.gr δημοσιεύτηκε η θέση της ANΤΑΡΣΥΑ Ιωαννίνων για τις τοπικές εκλογές η οποία στηρίζει εκ νέου τα σχήματα ΔΡΑΣΥ-ΑΡΠΗ. Σε ένα πρώτο επίπεδο δεν θα μείνω στην ουσία της κριτικής που δέχτηκε η ανακοίνωση από φίλιες δυνάμεις, έξω από την ANΤΑΡΣΥΑ, που θέλουν να την μετατρέψουν σε δωρεά στο ρεφορμισμό στο όνομα της ενότητας. Η συγκεκριμένη κριτική είναι προσωπική θέση- σαν Δημήτρης Αργυρός- και ας μην κατηγορηθεί για αυτό η ANΤΑΡΣΥΑ, ούτε το NAP.

Θα μείνω όμως στην εμμονή αυτών των δυνάμεων στην θέση πως η συγκεκριμένη φωτογραφία είναι πλαστή. Η συγκεκριμένη φωτογραφία αντανακλά μια ενότητα δυνάμεων που ισχύει ακόμη και σήμερα και θα ισχύει και μέχρι την επόμενη γενική συνέλευση τόσο της ΔΡΑΣΥ, όσο και της ΑΡΠΗ. Εκτός και αν οι σύντροφοι έχουν αποχωρήσει και δεν το γνωρίζω...., αν το έχουν πράξει, έχει καλώς, στο καλό και θα βρεθούμε στο κίνημα.

Από την άλλη πλευρά το να ζητάνε να βγουν από το κάδρο συγκεκριμένα πρόσωπα, παραποιώντας μια ιστορική αλήθεια είναι αντίστοιχο των μοντάζ της σταλινικής περιόδου που εξαφανίστηκαν συγκεκριμένα πολιτικά πρόσωπα, όπως ο Τρότσκι. Κατά τα άλλα μιλάνε για κομμουνιστική ηθική και αντίληψη.

Τώρα ας πάμε στην ουσία της κριτικής και πάλι η κριτική θα είναι προσωπική. Έχουμε και λέμε λοιπόν. Ενότητα για την ενότητα είναι υποταγή στο ρεφορμισμό. Ενότητα χωρίς αρχές είναι οπορτουνισμός που οδηγεί στην ήττα και στην υποταγή.

Η ενότητα με τις βενιζελικές δυνάμεις την δεκαετία του 30 έφερε την ήττα του Μάη του 36 και τον μεταξά. Η εθνική ενότητα το 44 οδήγησε στην Βάρκιζα, στην παράδοση, στην λευκή τρομοκρατία και μετά, κάτω από χειρότερους όρους, στην επαναστατική εποποιία 46-49. Θα ήταν διαφορετικοί οι όροι για να οδηγηθούμε σε μια επαναστατική κρίση αν τον αντικατοχικό εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα τον διαδέχονταν ένας επαναστατικός ταξικός αγώνας και μια αντίληψη σπασίματος της εθνικής ενότητας και της υποταγής στις αστικές δυνάμεις. Την ταραγμένη ταξικά αναβαθμισμένη, δεκαετία του 60, η αντιδεξιά ενότητα οδήγησε την ΕΔΑ στην υποταγή στην ένωση κέντρου, στο χάσιμο της ευκαιρίας των ιουλιανών και στο τέλος οδήγησε στην χούντα. Η ενότητα του 89 για την κάθαρση οδήγησε στην ενσωμάτωση και τελικά στην παραλίγο διάλυση της κομμουνιστικής αριστεράς.

Η ενότητα σήμερα για να μην πεινάσει ο λαός ή για να μην βγει η ΧΑ, δεν είναι τίποτε άλλο παρά η υποταγή της αριστεράς στα παιχνίδια της αναδιάρθρωσης του πολιτικού σκηνικού, τώρα που τα συγκεκριμένα πολιτικά επιτελεία ΝΔ-ΠΑΣΟΚ, έχουν καεί. Και η μετατροπή του ΣΥΡΙΖΑ σε συστημικό νέο σοσιαλδημοκρατικό πολιτικό επιτελείο. Οι επιλογές του για τους περιφερειάρχες αυτό δείχνουν. Μια υποταγή που αν περάσει είναι βέβαιο πως θα οδηγήσει την ΧΑ ή παραλλαγής της ή ένα νέο συστημικό μπλοκ που θα εκφράζει τον κοινοβουλευτικό ολοκληρωτισμό σε μια κυβερνώσα θέση η στάση.

Απεναντίας αυτό που απαιτείται για να χορτάσει ο λαός είναι ο λαός να βγει στο δρόμο και να μην φύγει, αν δεν φύγουν όλοι. Μόνο ο εξεγερμένος λαός με τα αμεσοδημοκρατικά όργανα του μπορεί να αλλάξει ριζικά τα πράγματα.

Μα για να συμβεί αυτό χρειάζονται να γίνουν δυο πράγματα.

α) να ισχυροποιηθεί ο λόγος, η εικόνα και η αυτόνομη παρουσία της αντικαπιταλιστικής αριστεράς σε διάκριση με τον διαχειριστικό ευρωμονόδρομο του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και τον κομματοκεντρικό ρεφορμισμό του ΚΚΕ. Πολιτικά ο λόγος πρέπει να είναι ξεκάθαρος σε σχέση με τους άλλους δυο αριστερούς πόλους.

β) στο κοινωνικό πεδίο, στο κίνημα και στους μαζικούς φορείς από την άλλη είναι όσο ποτέ αναγκαία, μια μαζική ενωτική δράση και παρέμβαση, πάνω σε ένα αναγκαίο μεταβατικό πρόγραμμα που θα έχει στόχο

να ξεσηκώσει το λαό. Που θα στοχεύει να οικοδομήσει ο λαός τα δικά του όργανα άμεσης κινηματικής εξεγερσιακής παρέμβασης. Με τους εργαζόμενους και τον λαό πρωταγωνιστή και όχι θεατή κοινοβουλευτικών διαδικασιών, που θα οδηγήσει στην συγκρότηση θεσμών λαϊκής-εργατικής αντιεξουσίας, λαϊκών και εργατικών συμβουλίων... Ύστερα από αυτό, όλα θα είναι δυνατά, για την επαναστατική διάλυση του αστικού κράτους και την μετατροπή των λαϊκών-εργατικών συμβουλίων σε όργανα εργατικής εξουσίας και επαναστατικής αυτοδιαχείρισης.

Μόνο που για να οδηγηθούμε σε αυτό δεν θα πρέπει να υποταχθεί η αντικαπιταλιστική αριστερά σε ανταγωνιστικές λογικές ενσωμάτωσης και ρεφορμισμού. Όπως ολοφάνερα εμφανίζεται ο ΣΥΡΙΖΑ και συγκαλυμμένα το ΚΚΕ.

Πηγή: argiros.net